

Előfizetési árak:

Egész évre · 20 kor. — fill.
Félévre · 10 > — >
Negyedévre · 5 > — >
Egy óra · 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Aratás, végrehajtás.

Pécs, 1900. augusztus 1.

Jó Darányi miniszter olyan nagy barátja a gazdáknak, hogy a börzelovagok elveszitenék egy kanál vízben s lapjuk, a nagy tekintélyű Pester Lloyd már egyenesen kiharcolta a bársonyszékből, amiért Párisban felköszöntöt merészelt mondani az agrár, vagy a mi ezzel egy jelentőségű, az agrikultur eszmék diadalára.

Pedig kár olyan nagyon érzékenykedniök a börze matadorainak Darányi beszéde miatt, mikor ott ül a kabinetben egy hatalmas jóbarátjuk, a ki nem beszél, de annál erélyesebben cselekszik, hogy a börze malmára hajtsa a vizet. A pénzügyminiszter ez a jóbarát, aki az idén se késett kiadni szokott aratási rendeletét az adóhátralékoknak országszerte való legkiméletlenebb behajtása iránt, megnyugtatóan lelkiismeretét azzal, hogy „a beállott takarás módot adott a szegényebb sorsuaknak is arra, hogy szerzett terményeikből — annélkül, hogy családjaik megéreznék — könnyen lefizethetik hátralékaikat.”

Igy csinál konkurenciát Lukács pénzügyminiszter azoknak a fogorvosoknak, a kik égre földre esküdznek, hogy ők *fájdalom nélkül buzának fogat*; a pénzügyminiszter is biztatja a szegénysorsu gazdát, hogy szerzett terményeiből — *annélkül, hogy családja megérezné — könnyen lefizetheti adóhátralékát.* Biztatja erre akkor, mikor terményeinek jórésze még lábon áll s a csépléshez alig fogott hozzá.

Persze arra a pénzügyminiszternek semmi gondja, hogy a kiszagda most — közvetlenül az aratás után — hogyan értékesítheti terményét, pedig éppen a kényszerhelyzet, a melybe a pénzügyminiszter juttatja a szegényebb sorsu gazdát, mikor a hátralékoknak irgalom nélkül való behajtását elrendeli, ennek oly nagy mérvű karosodását idézi elő, a melyet a család nemcsak megérez, de meg fog sínyleni az egész esztendő alatt.

A börze ilyenkor foghegyről beszél a termelővel; most nem érnek rá a börze urai új buza után járni, mert most a fölött kell tanácskozni, hogy kizárassék-e az idegen buza a határidő üzletből, vagy ne. Anyira nem keresik most az új buzát, hogy azt se lehet mondani a gazdáról,

hogy ugy kénytelen eladni termését, ahogy kéri, mert egyáltalán nem késik. A gazda, hogy „könnyen lefizethesse hátralékait”, maga kénytelen a kereskedő nyakára járni és kínálgatni a terményeit s bizony örülhet, ha ez egyáltalán szóba áll vele.

Ez az oka aztán, hogy a buzát most a börzén 7-50-nel jegyzik, a kiszagda pedig, a ki nem mehet a börzére, örülhet, ha 6 frtjával a nyakába kötheti a kereskedőnek buzáját. Pedig hát a termés rosszabb a tavalyi közepesnél is; hivatalos adatok szerint pár millió métermázsával maradt mögötte a tavalyinak; háborut folytat Anglia Afrikában és csaknem egész Európa Kínában: mind oly körülmények, a melyek a gabonaneműk árának felszökkenését természetesen előidéznék szokták.

De hát az árképződésnek ez a természetes törvénye majd csak akkor fog érvényesülni, ha a szegény ember terménye már a közvetítő kereskedelem kezében lesz s hogy minél nyomottabb áron kerüljön oda, arról gondoskodik a pénzügyminiszter, mikor nem is engedi föllélekzeni a szegény gazdát, hanem utalva a „beállott takarásra”, rábocsajtja a végrehajtók hadát a szerzett terményekre, a melyet a gazda csak ugy menthet meg a hivatalos kótyavetyétől, ha maga kótyavetyéli el kez alatt.

És mit csinál ez alatt a gazdák nagy barátja a földművelésügyi miniszter? Menteti magát a börze matadorai előtt s hasogatja a szórszalat, magyarázgatva, hogy ő Párisban nem az agrár, hanem az agrikultur érdekek fölvirágoztatására — ivott. Cselekedni pedig, mit cselekszik? Hát tanakodik mezőgazdasági közraktárak felállításáról, hogy eső után legyen köpönyeg; legyenek közraktárak, mikor a kiszagdanak nem lesz mit beleszállítania.

Franciaország már évekkal ezelőtt megcsinálta a maga warrant-törvényét, a mely biztosítja a gazda terményét az elharcolás ellen és megfelelő előlegeket biztosít neki eladatlan termésére. Nálunk az ilyen előlegek még csak a gabona-uzsora alakjában virágoznak, a mikor a gazda szorult helyzetét kizsákmányolják arra, hogy termését még a lábán potom pénzen elvesztgesse. A mi törvényhozásunk nem hogy a kényszereladások ellen nem biztosítja a mezőgazdasági terményeket, de még

a gabona-uzsora erélyes üldözésére sem alkot törvényt; a kormány pedig maga áll be a legtűrelmetlenebb hitelezők sorába s tömegesen kényszeríti éppen a legszegényebb termelőket piacra dobni terményeiket akkor, mikor legnyomottabb az áruk.

A termelő gazdák érdekeinek védelmére hivatott szakminiszter pedig, hogy legalább reménységgel táplálja védenőit, hirdeti a közraktárak eszméjét, mikor azoknak már teljes működésben kellene lenniök, hogy aztán, mikor már nem lesz mit raktározni, megint el hagyja aludni az egész intézményt: mert hát nálunk már ugy szokás, hogy akkor gondolnak a tűzifecskendő reparálására, mikor már ég a házunk.

Özv. Tiszay Dezsőné szinigazgató.

(A szinügyi nagybizottság ülése.)

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. aug. 1.

Pécs város szinügyi nagybizottsága ma délelőtt 11 órakor a városháza közgyűlési termében Majorossy Imre polgármester elnöklése alatt ülést tartott, hogy határozzon özv. Tiszay Dezsőné ama kérelme felett, miszerint *reá a férjével a színház bérlete iránt kötött szerződés a még hátralevő két évre átruhás-tassék.*

Az ülésen jelen voltak az elnöklő polgármesteren kívül: Tróber Aladár dr. főjegyző, Nick Alajos dr., tiszti ügyész, jánosi Engel József, Dragonescu Döme kir. pénzügyigazgató, Cs. Schapringner Gusztáv, Várady Ferenc és Pleininger Ferenc lapszerkesztők, Oberhammer Antal, gazdasági tanácsnok helyettes, Pintér Ferenc tanácsnok, dr. Tichy Ferenc, első aljegyző, Szilasi Zsig. dr., Rauch János főmérnök, Krausz Jenő dr., Krasznay Miklós dr., Szieberth Nándor, Egry Béla dr. és Guth Béla harmadaljegyző, mint jegyzőkönyvvezető.

Az ülésnek ünnepélyes, komoly hangulata volt, mert hiszen a kedélyeket még mindig fogva tartotta mindnyájunk kedvencének, Tiszay Dezső direktor váratlan halála feletti busongás. Ünnepélyes volt a hangulat azért is, mivel az elhunyt özvegyének kérelmének a bizottság tárgyalandó, a mely kérelemnek meg egyrészt a teljesítése az özvegy jövőjét biztosítani volt hivatva, másrészt eme kérelem fényes tanubizonyság volt a *kitünő férjre büszke, művészi és direktori hírnevet legbecsebb örökségének tekintő özvegy ama nagy és erős lelkiültre valló elhatározásának, hogy elhunyt férje nevét, jóhíret továbbra is fenn akarja tartani Pécs városában és az ő félbe-*

A BÉKA!

Rettenetes nagy SZONYEG-RAKTÁRT csoda olcsón vásárolt meg a „BÉKA“-boltos, a melyen mihamarább túladni szándékozik. Raktáron van finom asztali oxmünster-szönyeg minden nagyságban, nyirt plüss-, velvett- és tapesterie-szönyeg, ugyanilyen futószönyeg. — A „Béka“-boltos kéri a tisztelt vevő közönséget, hogy lehetőleg kedden, csütörtökön és pénteken legyen szives őt fölkeresni, mert a többi napokon oly nagy a vevő közönség, hogy lehetetlen kellő nyugodtsággal az óriási raktárt átnézni.

maradt terveit, megszakadt misszióját folytatni legkedvesebb kötelességének ismeri.

Majorossy Imre polgármester 11 óra után megnyitván az ülést, üdvözölte a bizottsági tagokat és előadta, hogy mily szomorú alkalomból hívta egybe a bizottságot. Meggyőződése, hogy Tiszay Dezső színigazgatónak, mint érdemtelen embernek, halála nagy veszteség reánk és az egész magyar színészetre. Méltán kedvelt színigazgatónkban a szellem, a jellem és a kellem, tehát a kedvesség egyformán párosult s ha akár hivatalosan, akár magánaton érintkeztünk vele, nem tudtuk, melyik e három közül a nagyobb, melyiket csodáljuk méltóbban? Ő hivatásból lett színész s bár első volt az elsők között, mégse volt elkapott; dolgozott szorgalmasan, mert tudta, hogy nagy tehetségét, ezt a köszörületlen gyémántot fényessé kell tenni. Kedvencünk volt és kedvence volt Tháliának is. Igazgató lett, nem üzleti szempontból; de mert érezte, hogy kevesen vannak még a választottak és tudta, hogy a magyar színészet jelesit összességében, minden erejét a magyar nemzeti művészet felvirágoztatására kell fordítani. Nehéz viszonyok között is sikerült ezt elérnie s mi rövid ittműködése után is csak kegyelettel gondolhatunk rá. És jól esik szívünknek, hogy bajtársai — az ő társulata — kiket már eddig is szerződésekkel kínáltak meg, kijelentették, hogy továbbra is Tiszay társulatának tagjai akarnak maradni. Példás férj is volt és kiváló polgár és csak sajnálni lehet, hogy nem honosodott meg közöttünk. Vigasztalhatatlan szerető özvegye és bajtársai könnyezve néznek a szabadság klasszikus földje felé, hol álmát aluszsza. Mindnyájan érezzük, hogy derék, művelt embert s a magyar művészet apostolát veszítettük el benne. A közfájdalom nyilatkozik meg ma és Tiszay Dezső méltó rá, hogy halála feletti sajnálatát, valamint részvétét elhunytja miatt, érdemei elismerése mellett, a bizottság jegyzőkönyvébe iktassa s erről gyászoló özvegyét és a társulatot értesítse.

Az ülés ezt egyhangulag helyesléssel elfogadván, a polgármester áttért az ülés tulajdonképeni tárgyára, megjegyezvén még, hogy mindaddig, míg hivatalos értesítést az elhalálozásról nem kapott, az özvegygyel sem tudathatta a város nevében részvétét s így a temetésén sem képviselhette a várost senki. Özvegy Tiszay Dezsőné tegnap Pécsre érkezett s benyújtotta kérvényét, melyben kéri a férjével kötött szerződést magára átruházni, mivel

szinigazgatói engedélyét az Országos Színészegyesület már véleményezte s azt a belügy miniszter ma jóvá is hagyta. Kéri pedig ezt azért, hogy a társulat ne legyen tovább is kétséges helyzetben: egyszersmind Nádasy József titkárt, eddigi színigazgató helyettesét, nevezi meg társulata művezetőjéül. Nádasy Józsefet mint kitűnő színészt és ügyes titkárt mindenki ismeri; ő Tiszayék neveltje, Tiszay bizalmi embere volt s így az özvegy is a legjobban megbízik benne.

Erre felolvasták Tiszayné kérvényét, melyben bejelenti, hogy Tiszay Dezső július huszonharmadikán délelőtt tíz órakor Luzernben agyszélhűdés következtében elhunyt s huszonhatodikán délelőtt kilenc órakor eltemettetett; egyelőre a luzerni temetőben, míg onnan hazaszállíthatják. A társulat több mint 60 tagból áll; az özvegy támasz nélkül; a tagok a nyári szünetre előlegeket kaptak s a téli műsorra új darabok és díszletek vannak már. Mindezek nagy befektetést képviselnek, a mi el nem veszhet. De különben is a művezető arravalósága mellett az özvegy legjobban biztosítékot nyújt arra, hogy társulatát férje szellemében fogja tovább vezetni. Tiszayné tíz év óta van férje oldala mellett; ismeri a direktorság minden csinját-binját s ambicionálja, hogy férje jó hírnevét Pécsen továbbra is fenntartsa. A művészet érdekében is kéri a két évre való átruházást, mert társulata csak így tartható össze. A férjéé elég erős lesz Nádasy József művezetőben, a ki férje neveltje és legbizalmasabb embere volt.

Majorossy Imre polgármester — a város és a színház érdekeit is megóvandó — ajánlja erre az átruházást egy évi időtartamra, úgy, hogy ha a működés megfelelő lesz, akkor a második évre is megtörténik az átruházás. Így legalább az özvegy iránt is teljesen méltányosak vagyunk; de a város érdekeit is biztosítjuk, annál is inkább, mert a Tiszayval kötött szerződésben felbontásról nincs szó s ha ezt most ki nem kötjük, az átruházás után már nem érvényesíthetjük e feltételt.

Szilasi Zsig. dr. szólalt fel elsőnek ezek után s egy évi időtartamra ajánlotta a szerződés átruházását, mivel aggályai vannak az asszonyi kéz és a fiatal művezető miatt s nem talál kellő garanciát a művészeti feltételeknek állandó betartása érdekében. Azzal is eleget tesz a város az özvegy iránti loyaltásnak, a társulat tagjaival szemben a méltányosságuk

és az elhunyt igazgató iránti kegyeletnek, ha a szerződést egy évre ruházzák át az özvegyre.

Jánosi Engel József nem osztja az előtte szóló nézetét. A színügyi bizottságnak elég hatalma van és jogában áll az ellenőrzés a művészeti szempontok betartása végett. Mindenben elég garanciát lát s indítványozza, hogy minden kikötés nélkül átruháztassék a szerződés az özvegyre.

Pleininger Ferenc véleménye is az, hogy az egész hátralevő időtartamra átruházandó a szerződés az özvegyre. Többféle ok szól emellett. Ha kikötjük, hogy csak egy évre ruházzuk át, e feltétel nagyon életbevágó a társulatra nézve, mert tagjai szerződését megújítani nem lehet s a gyakorlatban úgy sem válhat aktuálissá az a kikötés, hogy színügyi bizottság véleményétől teszszük függővé a második évi átruházást. Hiszen a társulatot még Tiszay szervezte s az elsőrangú; tehát a bizottság véleménye a szezon végével se lehet más, mint most. Ezt csak akkor lehetne kikötni, ha még csakezatán szervezendő társulatról volna szó. Különben pedig ez hátrányos a társulatra; mert az igazgatónak a nyári állomásokkal már most kell szerződnie, tagjait is kellő időben kell továbbra is szerződtetnie s mindezt nem teheti, ha csak egy évi átruházást nyer. S ha csak egy évig ruházzuk át a szerződést, éppen olyan időben kell új igazgatót keresnünk, mikor a legtöbb igazgatónak még egy éve hátra van máshol. Hiszen mikor Somogyi három éve lejárt, éppen ily okból hosszabbítottuk meg egy évig még a szerződését, most se tegyük ki hát magunkat annak, hogy ne legyen színigazgatónk az elsőrangúak közül, mert esetleg olyan időben kellene hirdetniük pályázatot, mikor ezeket még le nem járt szerződéseik máshová kötik. Ruházzuk át a szerződést két évre özvegy Tiszay Dezsőnére s a művészi ellenőrzést bizzuk a színügyi albizottságra: az meg fog felelni feladatának.

Általános helyeslés követte e felszólalást s Majorossy Imre polgármester örömmel hozzá járulván, határozatképp kimondta, hogy a város színügyi bizottsága a Tiszay Dezsővel három évre kötött bérleti szerződést teljes egészében átruházza öz. Tiszay Dezsőnére a hátralevő két év tartamára. Háromnegyed tizenkét órakor ért véget az ülés s a bizottság tagjai lesiettek a polgármester szobájába s a Nádasy József művezető kíséretében ott várakozó öz. Tiszay Dezsőné üdvözölték, mint a pécsi színház színigazgatóját.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Az én örökségem.

Azok közé a peches emberek közé tartozom, a kiknek soha semmi kilátásuk nem volt az életben örökölni, pedig ez volt egyik hő vágyam gyermekkorom óta. Minden embernek vannak vágyai, nekem éppen ez volt.

Egykor, régen, volt a nagyatyámnak egy duggazdag ember hírében álló nagybátyja, valahol távol vidéken. Nagynénéimet, kik, mellesleg mondva nem dicsekedhettek a milói Vénusz szépségével, csak azon a réven jutottak férjhez, hogy nemsokára örökölni fognak.

Az öreg ur már akkor is lehetett úgy nyolcvan év körül. A szeretett nagybácsi szive egyszerre csak lobbort vetett (rémületére az egész családnak) és minden teketória nélkül meg is nősült. Egy igen szemrevaló kis menyecskét szeretett meg s a legrövidebb idő alatt oltárhoz vezette.

Ámde ez a jó asszonyság is felsült számításával, hogy majd hamarosan gazdag özvegygyé lesz. Az öreg ur kerek 110 évig elt és mint hű férjhez illik, ő kísértte a szép asszonyt örök nyugalomra és bocsátá udvariasan maga előtt a menyországba.

Még egészen jól emlékszem rá, a mikor az öreg bácsi gyengéd rokonai érzelmektől áthatva, levelet írt, hogy mennyire óhajtaná szeretett rokonait meglátogatni, de fájdalom, nincs abban a helyzetben, hogy ilyen költséges mulatságot magának megengedhessen. És mi, a rászédett örökösök, pénzt gyűjtöttünk magunk között, hogy az öreg urat felhozzasuk költségünkön a fővárosba.

Többi rokonaim mind szegények voltak s egy csöpp bizalmam sem volt meggazdagságukhoz. A sorsnak ezt a kajánságát sohasem tudtam megbocsátani.

Volt azután nekem is egyszer alapos kilátásom örökségre, de nem mertem magamat valami tulságosan annak a kéjes örömei átengedni, hogy azt valaha élvezni is fogom.

Ezt különben igen helyesen is tettem.

Mintegy hat évvel ezelőtt történt: Gemundenbe mentem nyaralni. Nem mintha egészségi állapotom azt megkívánta volna, de mert ez a hely akkoriban igen divatos fürdő volt és hogy őszinte legyek, én sok tekintetben hódolok a divatnak és mindent szeretek, a mit mások is szeretnek.

Szeretek a sétányon járkálni, mert mások is járnak ott.

Amint egy szép reggelen ott sétálok s a nagyszámu idegen között egy ismerős arcot igyekeztem kiszemelni valahol, egyszerre csak egy gazdátlanok látszó vörösseszürke torzborz pincsi kutya csavarodik erősen bele va-

donat új zsantilesipke ruhába, a mely nem csekély büszkeségemet képezte, mert remeke volt a szabóművészetnek.

Hiába kergettem el magamtól a csuf kis jószágot, hasztalan hízelegtem neki, ő makacsul kötötte magát finom csipkéimhez a fürdővendégek nagy gaudiumára.

Addig-addig viaskodtam a tolakodó kis állattal, míg a közeli gyógyteremből egy pápaszem, tekete ruhás, hosszú alak közeledett felém, a kiről hirtelenben nem tudtam megállapítani asszony-e, vagy férfit. A tekete, sima, hosszú ruhát minden fantazia nélkül egy kis jóakarattal reverendának is nézhette az ember. Sovány, hosszú arc, simán hátra fésült haj s a felső ajk fölött látható gyanus szürke vonal erősen emlékeztetett a mi falusi, jámbor lelkipásztorunkra.

Pedig asszony volt, a pincsi kutya urnője.

— Te Heki, — fenyegeté meg hosszú, száraz ujjával, — hogy is lehetsz ilyen pajkos!

— Bocsássa meg asszonyom, — mondá a hölgy, Hektor tolakodását — ez volt a pincsi neve — olyan ő, mint egy gyermek. Megérzi, kinek van jó szive hozzá. Látom, asszonyom, a szeméből, hogy ön szereti a kutyákat.

Ezt én ugyan magamon nem észleltem, mert hogy őszinte legyek, a kutyák iránt sohasem éreztem valami nagy rokonszenvet, no, de Uram Istenem, ki is ismerheti önmagát

Hírek.

Pécs, 1900. aug. 1.

Családi kép.

— Modern rém-opera több képből. —
(Személyek: Férj, feleség, házibarát.)

Férj: (indulófélben hazulról)
Haragszik a feleségem,
Azért támadt kedvem nekem.
Ha haragszik majd megmegbékül.
Ha nem békül, majd megkékül. (el).

Feleség: (a férj után)
Ha te tudnád, a mit én
Ki babája vagyok én.

Házibarát: (megjelenik az ablaknál)
Megállok az udvarodon,
Betekintek ablakon.

Feleség:
Gyere be rózsám, gyere be.
Csak magam vagyok idebe.

Házibarát: (bemászik az ablakon)
Ledöntöttem három cserép violát
Megcsókolom édes babám orcáját.

Feleség: (negédesen)
Jer szivemre tubicám
Te vagy az én drága violám.
(ölekeznek csókolóznak.)

Feleség és házibarát: (együtt)
Ég a gunyhó, ropog a nád
Szorítsd hozzád azt a barnát.

Házibarát: (készül elmenni)
Felkötöm a rézsarkantyum
Már én innen elmegyek.

Feleség: (tartóztatva)
Ne menj el, maradj itt
Majd meglátod jobb lesz itt,

Férj: (az előszobában döngő hangon)
Ki van itt, ki volt itt,
Kinek a subája maradt itt?

Feleség: (ijedten)
Sötét felhők tornyosulnak az égen,
Keserves lesz énnekem ez életben.

Házibarát: (hetykén)
Elmennék én, de nem tudom hova, hova...

Férj: (berohan)
Megverek valakit, vagy engemet valaki,
De az én rózsámat ne szeresse senki.

Házibarát: (hetykén)
Vagyok olyan legény mint te
Vágok olyan rendet mint te,

Feleség: (sirva)
Búra, búra, bubánatra születtem,
Nem igazi anya nevelt fel engem.

Házibarát:
Ne sirj babám olyan keservesen,
Majd megsegít téged a jó isten.

Férj:
Erre arra azt a betyár mindenét,
A nőt félti, nem a maga életét.
(felpofozza a házibarátot).

Házibarát:
Jaj de fáj! Jaj de fáj!

Feleség:
Hej ha én ezt tudtam volna,
Tudom másként tettem volna.

Férj: (feleségéhez)
Megérem még azt az időt,
Sirva mégy el házam előtt,
Megöleled kapum fáját,
Ugy siratod a gazdáját.

Feleség:
Nem, nem, nem, nem megyek én innen el,
Mig a gazda furkósbottal ki nem ver,

Házibarát: (magában)
Jó lesz nekem elbujdosni e tájról,
Mig a gazda le nem szed a lábamról.
(kiugrik az ablakon)

Férj: (fejét csóválva)
Ejnye, ejnye, kis legényke,
Még mi nem jut az eszébe.

Feleség:
Arra kérem férj uramat, nagyon szépen kérem,
Ezt a kicsi hütlenséget bocsássa meg nekem.

Férj:
Felednék, felednék, de nem tudlak feledni.
Mért is tudlak olyan nagyon, olyan mélyen
[szeretni.]
(megbocsát és megöleli a feleségét).

Együtt:
Ugy élek én a rózsámmal.
Mint a galamb a párjával.
(tánc és vége).

Gyán.

Napirend 1900. augusztus 2-én.

Naptár: csütörtök, aug. 2. — Róm. kath:
Alfonz. — Prot.: Gusztáv. — Görög-kel. (Julius 20.)

teljesen? Meglehet, hogy tévedtem érzelmeimben és neki van igaza.

Végtelenül örvendek, — mondám az urhölgynek — hogy Hektor ur kegyével dicsekedhetem.

— Asszonyom, az valóban kegy — viszonza ő — mert Hektor igen kényes izlésű ismerősei megválasztásában.

Ezek után mondanom sem kell, hogy élénk párbeszéd indult meg közöttünk. A hömpölygő szóáradatnak alig akadt vége, mert mindketten jó beszédűeknek bizonyultunk. Egyikünknek sem volt erénye a — hallgatás. Annyi önmegtartózkodás azonban mégis szorult belénk, hogy az egyikőtől a másik is juthatott olykor szóhoz. A kölcsönös bőbeszédűségünk ezen rokonszomságra révén azután igen jó barátságba keveredtünk egymással és az öreg asszony nem látott el, nekem épületes előadásokat tartani Hektor csodálatos intelligenciájáról és a — bibliáról.

Szentül meg vagyok győződve, hogy ez a derék asszonyosság pályát tévesztett: mert ő tulajdonképpen született missionárius volt, a kit a vadak hívni kellett volna küldeni. Itt kétségtelenül hervadhatatlan babérokra tehetett volna szert. Milyen fényes biblia beszédek tartott nekem, meg Hektornak; a legékeszőbb hittérítő homályba helyezte volna szónoklataival.

Teljes hat hétig voltunk együtt; ez idő alatt oly járatosságot szereztem magamnak a

bibliai tudományokban, hogy asztaltársaságom nagy rémületére folyton citálgattam szent mondásokat. Rövid idő múlva annyira vittem, hogy versenyre keltem a jó asszonnyal a bibliai citátumok dolgában. A derék matróna igazán meg is szeretett ezért. Heki közvetlen szomszédságában foglaltam helyet szívében, a mi pedig nagy hódítás volt, fényes jutalommal kecsegtető, mert az öreg asszony százötvenezer márká vagyons korlátlan birtokosa volt kiszemelt örökös.

Az is igaz, nem tagadom, igyekeztem tehetségem szerint kedvében járni; türtem Hektor impertinenskedéseit és csak titokban léptem olykor a lábára, ha szerét tehettem, a min aztán látszólag egy fél napig vigasztalhatatlan voltam. Urnöje ilyenkor rendesen hozzám küldte eszavakkal: add oda Heki kis lábacskaát, a néni majd megsimogatja. És én meg is tettem hűségesen.

Szóval, egy szív, egy lélek voltunk, — nem a kutyával, hanem a missionáriusnéval. Apró szolgálataim mal teljesen megnyertem vnzalmát; felszedtem neki a harisnyakötés közben leejtett szemeket, a mi pedig szórakozottságában gyakran esett meg vele; megtörülgettem pápaszemét, a mikor annak üvegtáblácskái behomályosodtak. Hizelegtem Hektornak, de aztán elég gyakran is emlegette előttem a a százötvenezer márkáját, hozzátéve mindannyiszor, hogy e nagy vagyona még nem szemelt ki magának örökös s ilyenkor oly

Illés. — Zsidó: Ab 7. — Nap két 4 óra 41 perckor; nyugszik 7 óra 30 perckor. — Hold két délelőtti 10 óra 25 perckor; nyugszik este 10 óra 34 perckor.

Időjárás. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: hőemelkedés keleten csapadék várható.

Térszere az Erzsébet-királyné sétatérén d. u. fél 6-tól 7 óráig.

— (Elfogadott felebbezések.) A házbérkrajcárok kivétele ellen az állami hivatalnokok felebbeztek s e felebbezéseket a város közigazgatási bizottsága azzal utasította vissza, hogy a házbérkrajcáradó városi szolgáltatás, mely alól az állami hivatalnokok se vonhatják ki magukat. Harmadtokban a közigazgatási bírósághoz kerültek fel a felebbezések s onnan már le is érkezett az elvi jelentőségű határozat, mely szerint az állami tisztviselők felebbezéseit elfogadta a közigazgatási bíróság s kimondta, hogy az állami tisztviselők lakbérilletménye házbérkrajcáradómentes. Tehát ha valamely állami tisztviselő 210 vagy akár 350 forint lakbérilletménye erejéig bérel lakást, az után házbérkrajcáradót nem fizet. Ha valamely állami tisztviselő lakbérilletményénél nagyobb házbért fizet, a lakbérilletményen felüli összegért tartozik házbérkrajcáradót fizetni. Ime tehát, hiába volt a torony alatti bölcs reménykedés; az állami tisztviselők lakbérilletmények után nem fizetnek házbérkrajcáradót. Ezzel kétségtelenül nagy részt ütöttek a házbérkrajcáradó jövedelmén. De másrészt kárára van ez a háztulajdonosoknak, mert sok állami tisztviselő, ki drágább lakást is bérelhetne, már csak azért sem bérel drágábbat a lakbérilletményénél, hogy — ne fizessen házbérkrajcáradót!

— (Beteg főhercegnő.) Frigyesy főherceg harmadik leánya, Henriette főhercegnő Tátrafüreden idegbajba esett. Állapotát az orvosok nem tartják aggályt keltőnek.

— (Petőfi ünnepe.) Szabadságharcunk legvittebb bajnoka, nemzetünk legnagyobb költője halálának ötvenegyedik évfordulója alkalmából a »Pécsi Petőfi Kör« tegnap este a tornacsarnokban ünnepélyt rendezett, melyen igen szép számu közönség vett részt s a vakációzó diákok nagy része is megjelent. Az

szeretetteljesen nézett reám, mintha azt akarta volna velem megértetni, hogy engem szándékozik megtenni általános örökösévé.

A meghatottság e pillanataiban gyöngéden szívére ölelt. Hektor meg ez alatt felhasználta az alkalmat és vigan tépdeste finom napernyőről a drága csipkediszt. Valami előkelő izlése lehetett ennek a kutyának, a hol csak tehetett, csipkével játszott, de ennek a fényűzésnek rendesen én adtam meg az árát.

Többször tett ömlengő vallást az öreg asszony, hogy engem szeret a legjobban — no meg a Hektort. Szóval alapos okom volt elhítni magammal, hogy én leszek az örökös. Természetesen óvakodtam malami vérmes reményeket lüzni az eshetőséghez — szegény rászédett nagynénimre — vagyis jobban mondva férjeikre — gondoltam és kerge-tűző gondolataimnak oda kiáltám: »Apaga satanas!«

A fürdőidény végéhez közeledett. Elválásunkkor megbeszéltük, hogy jövőben minden nyáron találkozni fogunk valamely előkelőbb fürdőhelyen. Négy nyáron át úgy is történt. Persze, hogy Hektor is mindenütt velünk volt. Csodálatos hosszú életű volt ez az állat és évről-évre impertinensebb. Rendkívül nagy előszeretettel viseltetett a fehér ruhák iránt. Akkor volt hozzám a leggyöngédebb, akkor ugrándozott kedveskedve ölembe, a mikor valamely kényes színű ruha volt rajtam és legnagyobb benső bosszuságomra nekem minderre csak

ünnepélyt a kör gyöngéledő elnökének kérelmére Enge Ádám a kör alelnöke nyitotta meg, majd Horkai Elemér hírlapíró mondott Petőfi haláláról emlékbeszédet. Kohn Ármin szavalt azután — nem csekély hatást keltve — a »Mult és jelen« című költeményt, utána pedig a »Petőfi a muzeum előtt« című élőkép követte, melyet lelkesen tapsolt meg a közönség. Az élőképet, mely valóban igen szépen sikerült, Petrovics Dezső, a kör igazgatója rendezte, ki maga személyesítette Petőfi Sándort. Az elhunyt költőnek »Egy gondolat bánt engemet« . . . című költeményét Kerbolt József szavalt el azután s szép előadás módjára szintén zajos tapsot aratott. Majd ismét egy remek allegorikus élőképet mutattak be a törekvő kör lelkes tagjai »Petőfi halála« címmel, mely ugy az összeállítás, mint a jellemzők helyes megválasztásával az ünnepély legsikerültebb számának mondható s ezért is Petrovics Dezsőt illeti a dicséret. A »Jó Petőfi« című költeményt szavalt el ezután Szalay László, ki utóbb közkívánatra Petőfi Sándor »Órült«-jét szavalt meg el frenetikus tapsokkal jutalmazva. Az ünnepély befejezésül a »Pécsi Torna Egyesület« bemutatta a budai honvédszobrot márvány csoportozatban, melyet Kohn Ármin a »Pécsi Tornaegyesület« tagja rendezett. Az élőkép igen szépen sikerült s a benne szereplők mindegyike méltán kivehetette részét abból a lelkes tapsból, melylyel a közönség táradozásukat jutalmazta. Az élőképben szerepelt fiatal leányok Pach Rozika, Kállai Jolán és Lang Mariska.

— (Főispánból közjegyző.) A m. kir. igazságügyminiszter dr. Flatt Viktor ujvidéki lakos, ügyvéd, Ujvidék volt főispánját, Szabadkára kir. közjegyzővé nevezte ki.

— (Jelentés a vizről.) A főmérnöki hivatal a Tettye-forrás vizállásáról ma a kö-

vetkezőket jelenti: A vizek tele vannak; a Tettye forrás vízszolgáltató képessége folyó hó 1-én 2200 köbméter.

— (A lipiki fürdőben.) Az idei szezonban — mint azt a hozzánk beküldött legújabb kimutatás tanúsítja — eddig összesen 1904 vendég fordult meg. Hosszabb tartozkodásra 1736 vendég érkezett; az átutazó vendégek száma 168 volt.

— (Pártoljuk a hazai ipart.) A m. kir. kereskedelemügyi miniszter, kit csak a közelmúltban volt szerencsénk megszólítani, mert egy külföldi cipő és bőrárú gyár tulajdonára nemcsak szabadalmat adott, hanem e cikknek Magyarországon való árusítására is kiadta az engedélyt, ugylátszik jóvá akarja tenni hibáját azzal a rendelettel, melyet a napokban hozott ismét a hazai ipar támogatása tárgyában. Arról van — ugyanis — szó, hogy a magyarországi vasművek és gépgyárak szövetsége panaszt emelt a kereskedelmi miniszternél azért, mert a hazai légszuszgyárak üzemben levő gyáraik felszerelésének vasrészeit mind külföldről szerzik be. E panasz folytán a kereskedelemügyi miniszter valamennyi hatósághoz körrendeletet intézett, melyben felhívja a városokat, hogy a tulajdonukat képező — ugynevezett — városi légszuszgyárak felszerelésének vasrész szükségleteit a hazai gyárakból szereztessék be.

— („Ofen Pesth“ Pécsen.) Ugy látszik, a jó öreg »Fünfkirchner Zeitung« is beallt Lueger és bécsi hívei közé. Mai számában Hetey Samuel pécsi püspöknek Esztergomba leendő utazásáról írván, Esztergomot következetesen »Gran« német névvel nevezi. Az öreg kollega elfelejti, hogy Pécs magyar város s még az ő egypár régimódi olvasója is van annyira magyar, hogy Esztergomot magyarul hívja és nem — németül.

— (Hogyan él a pápa?) A pápa nyári élet módjáról írják Rómából, hogy a Szentatya korán kel s reggelijét a kertben költi el. A reggeli a pápa szeme láttára készül. Van a pápának egy kis hordozható főzőmasinája, mely egy venyige kosárban van elzárva. A kosár lakatjának két kulcsa van. Az egyik

állandón a pápánál, a másik pedig a szakácsnál: Giulio Sterbinénél van. Ha reggelit akarunk készíteni, kinyitják a rejtélyes kosarat s előkerül a kis forralómasina és a szakács, meg Aio Centra, a pápa komornyikja, vagy ennek távollétében a helyettese Di Catro, kik a pápa szemelátára hozzálatnak a reggeli elkészítéséhez. A pápa nagy érdeklődéssel nézi a két konyhaművész mesterkedését és közben sokszor tréfálkozik velük. A pápa kedvenc étele a minestra, mely olyan, mint nálunk a szokásos levesbe való tészta. A minestra tészta csak lisztből és tojásból van. A lisztet hozzá a grottatorrati szerzetesek malma szállítja, míg a tojásról naponta gondoskodnak a magnanapoli Santa Marta-zárda apái. A tészta jó ízű, könnyen emészthető és a pápa nagyon szereti. Utána a pápa legjobban szereti a vajban sült jércerouquet-et és ez az étel is mindennap ott van az asztalán. Végül gyümölcs, többnyire körte kerül az asztalra, melyet szintén nagyon szeret a pápa. Azonkívül a pápa napjában kávézik. A kávé forrón, de cukor nélkül issza. Bort csak kétszer iszik napjában egy-egy pohárával. A boros palackot maga veszi ki egy kis szekrényből, melynek kulcsát mindig magánál hordja. Erős aszaborok ezek, melyeket rendszeren az uralkodók küldenek a pápának ajándékba. A pápa legjobban szereti a Ferenc József királyi tokaji és a spanyol régenskirályné malaga-borát. Gyakran mondja, hogy ezeknek köszöni életerejét.

— (Véres harc horvát és magyar munkások között.) A drávaszabályozási munkálatoknál a vállalkozó nagy számu horvát munkást elbocsátott s helyettük dolgozabb és jóval több magyar munkásokat fogadott fel. E miatt örökös volt a gyűlölség a horvátok és a magyarok között. A multkor a magyar munkások közül valami tizenöt bementek Szimovec községbe, hogy ott maguknak valami ételmiszert vásároljanak. Találtak az elbocsátott horvát munkásokkal és éles szóváltás után véres verekedés támadt köztük. A verekedés hírére csakhamar összefutott a község férfi lakossága és a piacon közre fogták a magyar munkásokat s

annyt lehetett mondanom: kedves kis jószág, igazan mindig jobban és jobban szeretem. Pedig szivesebben huztam volna végig rajta egyet a nádalcával, de ilyenkor mindig eszembe jutott a várandó nagy örökség és türtőztetve magam, megsimítottam kócos fejét.

Negyedik évi találkozásunk alkalmával Hektor már nem volt olyan bizalmas, izgékonyágából sokat is veszített; bizonyos melancholia volt rajta észlelhető, magába zárkózott, hallgatag lett, egyszóval a tisztességes kutyák allürjeit vette fel; meg voltam vele elégedve.

De nem ugy az ő asszonya; órahosszat tudott mesélni a kutya egészségi és lelki állapotát illető észleleteiről és megfigyeléseiről és kénytelen kellett magam is mély érdeklődést szinletem Heki lelki állapota iránt.

Ismét elérkezett a válás órája. Bucsuzkodáskor a jó hölgy szavát adta, hogy pontosan fog kimerítő bulletinokkal szolgálni Hektor egészségi állapotáról.

Ugy is volt.

Egy darab ideig azonban nem kaptam levelet. Aggódni kezdtem, talán bizony beteg a jó öreg asszony.

Tanácsalan vol voltam. Sokszor járt az eszemben, hátha mégis illenék felkeresni, hátha

tényleg beteg. Jól esnek neki, ha leendő örököse azt a gyöngéd figyelmességet tanúsítaná iránta és meglátogatná.

Hiszek egy keveset a telepátiában. Alig hogy végére jutok tünődésemnek, betoppan hozzám a póstás. Csomag van számomra a vámbáznál.

Óh, a kedves jó lélek, mégis gondol reám, ki tudja, milyen ajándékkal lep meg most engem. Istenem, hálálkodék, milyen nemesen érző emberek vannak a világon és én mertem néha kikelni, sőt olykor kétségbe is esni az emberi jószág felett.

El voltam érzékenyülve.

Egy órával később kezemben volt a csomag, óriási izgatottság között hámoztam le róla a gondos külső burkolatot. Szivem hevesen dobogott örömben a nem várt ajándék fölött.

Legtetején egy levelet találtam a csomagban; mohón felbontottam és olvasni kezdtem az irást:

Édes gyermekem!

»A mikor Ön ennek a küldeménynek birtokába jut, én már az Úr igazságos trónja előtt állok.« (Szivembe nyilallott. Meg voltam hatva saját érzelmeimen, hogy lám,

nem pusztá önző számítás lakik szivemben, hanem igaz szeretet és ragaszkodás a jó asszony iránt!)

Tovább olvasok:

»En ismerem Önt, gyermekem, Ön egy fenkölt szellemű nő; tudom a silány pénz nem bir önre nézve becses, szive a tiszta örömeik tanyája. Fogadja áldásom és igaz mély szeretetemet — és mellé közös kedvencünknek, Hektornak — földi maradványait.

Engedjen neki egy kis helyet az Ön szalonjában, higye el, méltóbb diszt alig fog találni számára.

»Az ég áldása legyen Önnel, gyermekem, maradjon mindig olyan jó és önzetlen, mint a minőnek megismerni tanultam; oda fent imádkozni fogok Önért.

Malvinja.

Nincs mit mondanom ezek után. Hektor diszesen kitömött földi maradványa ma is nálam van és valahányszor letörtöm a portól, olyan gunyosan vigyorog reám, hogy, ha nem tisztelném a halott utolsó kívánságát, rég kirepült volna már az ablakon.

D. J.

Csak nőket érdekelhet e szenzátiós felfedezés!

„AFRODITIN“

mellszépítő, a háremhölgyek csodahatásu laurus-irja, mely visszaváraszolja a női kebel elvesztett ifjúi üdeségét, ruganyos teltségét. A testbört bárnyóságúvá és selyemfényűvé varázsolja. Ezen csodahatásu ír gyógynövényekből készül, tehát semmiféle ártalmas anyagot nem tartalmaz. Egy tégely ára használati utasítással 4 korona. Törvényesen védve. A pénz beküldésével vagy utánvétellel megrendelhető a „Stearoptinum“ labororiumában: BUDAPEST, VII. kerület, Mexikóut 88. szám.

dorongokkal fölfegyverkezve támadtak rájuk. A magyarok karókat kaptak fel s azzal védekeztek. Az esetnek híre futott a Dráva parton tanyázó magyarok között, a kik vagy négyszázán ásóval, lapáttal berohantak a községbe és a horvátokat megtámadták. A magyarok csakhamar kiszabadították a megszorult magyar munkásokat. *Tizenkét horvát és három magyar munkás maradt halva a csataterén.* Ezeken kívül számtalan sebesülés történt. A szomszéd városból egy század huszárt küldtek ki a helyszínre, s csak ezeknek sikerült a verekedőket szétzavarni. A csendőrség és katonaság most állandóan a Dráva parton lévő munkástelepen tartózkodik, mert attól lehet tartani, hogy a horvátok megtámadják a munkás telepet. Az agyonvert magyar munkások *Szélpál János, Kakucsi András és Révész József* vöszkei lakosok voltak. A vizsgálat már megindult s eddig mindkét részről számos letartóztatás történt.

— **(Új gazdasági tudósító.)** A földmivelésügyi m. kir. miniszter *Keglevics István* fenékpusztai lakost Somogyvármegye szigetvári járására nézve a gazdasági tudósítói tisztel bizta meg.

— **(Befuladt az árokba.)** *Mátyás Sándor*, abaligeti lakos, a napokban mulatott az országuti csárdában, hol azonban csakhamar berugott. A megivott sok pálinka annyira a fejébe szállt *Mátyás Sándornak*, hogy az utra kiérve, néhány lépést eltántorgott, aztán beleesett egy vízzel teli árokba. Reggel felé úgy találták meg az arra haladó emberek halva. Mint a megejtett orvosi vizsgálat kiderítette, *Mátyás Sándor* a szó szoros értelmében belefuladt a csekély vízbe.

— **(Jóváhagyott alapszabályok.)** A »bátaszéki lövész egyesület« alapszabályait

a m. kir. belügyminiszterium a bemutatási záradékkal ellátta.

— **(Bitangóságba került tehén.)** Hegy-Szent-Márton község határában — mint azt közhírré tették — a napokban egy bitangóságba került tehenet fogtak el. A tehén cifra, vörös szőrű. Járlatlevéllel igazolt tulajdonosa a községi előljárásnál átveheti.

— **(Kivételes vásárhatárnap.)** A kereskedelemügyi m. kir. miniszter megegyezte, hogy a Somogyvármegye területéhez tartozó *Kadarkut* községben a f. évi augusztus hó 20-ikára eső országos vásár ez évben kivételesen folyó évi augusztus hó 13-án tartassék meg.

— **(Elvesztette a pénzét.)** *Biró József*, pécsvaradi lakos, a napokban eladta két darab tinóját, melyekért hatszáz koronát kapott. De a mint hazafelé ment a pécsvaradi országuton, hirtelen észrevette, hogy pénzt elvesztette. E fölött aztán annyira megijedt, hogy nem mert hazamenni, mert félt attól, hogy felesége össze találja szidni. Azért betért a hirdi korcsmába, hol véletlenül találkozott egyik szomszédjával, kit arra kért fel, hogy a veszteséget tudassa az asszonynyal. A szomszéd elfogadta a megbízatást, *Biró József* azonban azóta nem tért haza, sőt annyira nyoma veszett, hogy a felesége panasza folytán megindított nyomozásnak sem sikerült a felesége szidalmaitól félt embernek nyomára akadni. Hogy elbujdosott-e *Biró József*, vagy pedig öngyilkossá lett, azt eddig még nem tudni.

— **(Szerencsétlenség cséplés közben.)** Mint a folyómenti városoknak nyáron »a folyó áldozata« címén meg van a maga állandó ujdonsága, olyan körülbelül nálunk ama hírek csoportja, melyben olvasóinknak a cséplés közben történt balesetekről számolunk be: akár állandó rovatot nyithat-

nánk nyáron az ilyen híreknek. Csak nem rég adtunk hírt arról a szerencsétlenségről, melynek cséplés közben egy fiatal leány lett az áldozata, kinek karját szakította le a gép, ma pedig egy Baranyavárott történt hasonló balesetről értesülünk, melynek szintén egy fiatal leány, *Bor Katalin* az áldozata, kinek a kéve rakás közben a gép elkapta bal kezét, melyről három ujját leszakította. A szerencsétlenül járt leányt most szülei házában ápolják súlyos sebével.

— **(Postamester keresztetik.)** Zala-Szent-Mihályon egy harmadosztályú postamesteri állás van üresedésben. Kérvények három hét alatt adandók be a pécsi posta és távirdaigazgatóságához.

— **(Himen.)** *Teleszky Dezső* huszárfőhadnagy, néhai *Teleszky Ist.* fia, augusztus 9-én veszi nőül Nagy-Szebenben gróf *Leichtenberg-Mardax* Arthur cs. és kir. altábornagy leányát, *Karolinát*.

— **(Párbaj a „Munkás” cikke miatt.)** A »Munkás«-nak abból a cikkből kifolyólag, amely a főispán személyét s a helybeli kormányparti lapot hevesen megtámadta, már lovagias affér is nőtte ki magát. Lapunk munkatársa, *Németh Péter* a részvény-nyomdában megjelent és szokása szerint a Pécsi Napló egy példányát kérte. Nagy Sándor ekkor kijelentette, hogy *Németh Péter*t gondolja a cikk szerzőjének, vagy ha nem is ő írta, de tudomása volt a cikk írásáról, ismeri a szerzőjét, azokkal az egyénekkkel érintkezik, a kik a Pécsi Napló ellen dolgoznak. *Németh Péter* védekezett az alaptalan támadás ellen, mert a »Munkás«-ban megjelent első támadó cikk alkalmával nem is volt Pécsen, hanem Brassóban, a második cikket pedig csak tegnapi olvasta. Nagy Sándor fenntartotta vádját, miért *Németh Péter* provokálta. A segédek megállá-

— Nézd csak, mit hoztam én neked — szölt aztán a hadnagy.

— Nos, vajjon mi-it?

— Miért mondod te mindig: »mi-it?« Talán német nő vagy?

— Ne-em.

— No, már megint. Mire való ez a »ne-em?« Egyébiránt nekem mindegy.

Wassiljevics Kusma elővette ajándékát s a levegőben kezdte himbálni.

— Nézd csak . . . Ugy-e szép?

A leány egykedvűleg pillantott föl.

— Oh, egy kereszt! Azt mi nem viseljük.

— Micsoda? Ti nem viseltek keresztet? Talán zsidónő vagy?

— Nem viseljük — ismételte *Kolibri* — s össze-rezzenve, hirtelen a szemközt eső fal felé pillantott.

— Akarja ön, hogy valamit daloljak? — kérdezte hirtelen.

Wassiljevics Kusma újra zsebébe rejtette a keresztet s szintén körültekintett. Ugy rémlett neki, mintha halk zsurolást hallott volna a falon.

— Mi volt az? — kérdezte elfojtott hangon.

— Egy egér, egy egér! — válaszolt hirtelen *Kolibri* s aztán hirtelen átölelte sima kezecskéivel a hadnagy nyakát . . . és egy heves csók égett az arcán . . . Ugy érezte, mintha parázstűz égette volna azt meg.

Karjai közé szorította *Kolibrit*, de ez kisiklott, mint a kigyó (teste alig volt vastagabb, mint a kigyóé) s talpra ugrott.

XX.

Wassiljevics Kusma rögtön a titokzatos szobácskába sietett — ismét lábujjhegyen.

Kolibri ott feküdt a kereveten, fehér ruhában, melyet széles vörös öv szorított a derekához.

Arcának alsó részét egy kendővel borította be s halgan, jóízűen kacagott. Haja most két vastag fonatba volt fonva s vörös szalagcsokorral volt ékítve; most is épp oly piciny sarkas vörös topánt viselt keresztbe font lábcskáin, mint az előtt való nap; azonban lábszárai most meztelenek voltak s futólagos szemle után azt lehetett volna gondolni, hogy barna selyemharisnyát húzott.

A kerevet most kissé másképp állt, mint azelőtt való nap, jobban a fal felé volt taszítva. Az asztalon, khinai tálcán egy öblös, tarka kávésbikket vett észre a hadnagy s mellette köszörült üveg cukorszelenccét és két porcellán csészét.

A gitár most sehol sem volt látható. Egy füstölőgyertyácska hegyéből kékes füst gomolygott finom csavarulatban fölfelé.

Wassiljevics Kusma odalépett a kerevethöz s *Kolibri* fölé hajlott. De mielőtt szóhoz juthatott volna, a leány kinyújtotta a kezét s folyvást nevetve a kendője alatt, ujjaival a hadnagy bodros hajába kapott s pompásan rendezett fűreteit szétzilálta.

— Mit jelentsen ez már megint? — kérdezte a hadnagy meglehetősen boszankodva a fesztelen magaviselet fölött. — Ejh, mily pajkos kis jószág vagy te!

Kolibri levette a kendőt arcáról.

pittatván, a sértést kardpárbajban harckép-
telenségig állapították meg, mely ma délután
5 órakor ment végbe a lovassági laktanya
vivőtermében. A felek csupán egyszer csaptak
össze és ez alkalommal Németh Péter bal ar-
cán egy kisebb öltéses, hosszú vágást kapott.
Míg Nagy Sándor sértetlen maradt. Németh
Pétert most Nepomuk-utcai lakásán ápolják.
A felek kibékültek.

— **(Joggyakornokok kineve-
vezése.)** A pécsi kir. ítélőtábla elnöke Hirsch-
feld Márk. eperjesi kir. törvényszéki díjtalan
joggyakornokot és Grün Sándor pécsi lakos
végzett joghallgatót, a pécsi kir. ítélőtábla
kerületébe, díjas joggyakornokká nevezte ki.

— **(Babett.)** A budaikülvárosi Ka-
tholikus Körben ma este banket lesz Heckin-
ger Konrád, segédlelkész tiszteletére, kit
Pécsre a belvárosi plebániához helyezett be a
megyéspüspök. Heckinger Konrád, mint a
budaikülvárosi plebánia segédlelkésze, résztvett
a budaikülvárosi Kath. Kör megalapításában
s annak egyházi elnöke is volt. Pécsre vissza-
térte alkalmából rendezik ma este tiszteletére
a lakomát a körben.

— **(Verekedések a vidéken.)**
Ilyen nagy, nyári melegben alig történik
valami újság, különösen a falu népe az, mely
főleg mezei munkával lévén elfoglalva, nem
igen gondol másra, alig követ el olyasmit, a
mi nyomdafestékre méltó lenne. Dacára
azonban ennek, egyről még a legforróbb nyár
sem tudja leszoktatni a falubéli legényeket s
ez a verekedés, mely a nép fiainak már szinte
életszükségletévé vált. A napokban a vidéken
két ilyen verekedés is történt. Az egyik Bo-
zsón hol Horváth István földműves veje
Sümegi Mihályval veszett össze, s mikor vere-
kedésre került a sor. Sümegi egy késsel bele-
szúrt az apósa bal karjába. A másik vere-
kedés Székéden történt. Itt Zsidó Lajos, pé-

csi szőlőhegyi lakost támadták meg Tóth
János és Kovács István, kik egy bottal alapo-
san elverték a pécsi embert. A támadók ellen
megtették a feljelentést.

— **(Tolvaj gyermekek.)** Az este
három vásott gyerek, korra nézve 15—16
évesek, került a rendőrség kezébe, kik bolmi
csirkelopásokat követtek el mostanában. A
nagyreményű csemeték több helyen az udva-
rokból az est sötétjében baromfit loptak, el-
adták s a pénzt elpazarolták. Most majd a
hűvösre kerülnek eme lopásoknak miatta.

— **(Elveszett és talált tárgyak.)**
Tegnap este a sétatéren egy padon egy kötet
regény találtatott. Jókai Mórnak egyik szép
regénye, a »Köszívű ember fiai« ez. Jogos tu-
lajdonosa átveheti a rendőrségen. Találtatott
egy arany sziv is, melyért szintén a rendőr-
ségen lehet jelentkezni. Végül elveszett egy
imakönyv, melynek tulajdonosa kéri a szives
megtalálót, hogy adja át a rendőrségnek.

— **(Összedőlt ház.)** A maisi kisbi-
rónak van egy öröklött házikója. Olyan fehér-
falu, nádfedeles házikó, mely évtizedeken át
egy család tulajdona marad, szállván mindig
apáról fiúra. Persze az ilyen házikókat, melyek-
ben a dédunoka megtalálja a dédapja által
falba vert szöveget, néha-néha tatarozni is kel-
lene, de erről rendszerint megfeledeznek az
örökösök, kik rendszerint beleülnek az öröklött
házikóba, aztán laknak benne, ameddig csak
a halál fel nem mondja nekik a lakást. A ná-
dfedeles házikót pedig ezalatt eszi, rágja az
idő vasfoga, a falakat, (melyeket ugyan min-
den sátoros ünnepkor meszolni szoktak) be-
lepi a moha és egyszerre csak — mint valami
daliás egyenruhába bujtatott aggastyán — ösz-
szeomlik a fehérfalu, ódöntetjű ház. Így járt
a napokban a kisbíró háza is, melynek teteje
beszakadt, beomlott, mintha csak kiszedte
volna valaki alóla a falakat. Szerencsére nem

volt senki odahaza s így az aláhulló kötör-
melekek nem tettek emberben kárt, hanem
csupán arra kényszerítették a kisbíró, hogy
az öreg házat végre tataroztassa.

— **(Vad helyett lovat.)** Nem egy-
szer esett már szó lapunkban azokról a ga-
rázdálkodásokról, melyeket némely orvvadá-
szattal — szinte hivatásszerűen — foglalkozó
vadorzók elkövetnek. Ilyen garázdálkodás
történt a napokban Ó-falun, hol Iriske Fe-
renc odaváló lakos az országot melletti erdő-
ben vadászott. A tilosban járó ember hirtel-
lenül valami neszre lett figyelmes s azon
hiszemben, hogy vad mozog a bokrok között,
az országot irányában elsütötte fegyverét.
Vadat ugyan nem lőtt, de a céltévesztett
golyó belefuródott egy az országuton haladó
kocsi elé fogott lónak a szügyébe és a ló
menten összerogyott. A károsult gazda pa-
nasa folytán elfogták a vadorzót és átadták
a bíróságnak. Általában pedig nem ártana,
ha az illetékes hatóság erélyesen üldözöbe
venné a vadorzókat, mert az ilyen és ha-
sonló vigyázatlanságokkal könnyen emberélet-
ben is tehetnek kárt.

— **(Razzia.)** Az éjjel rendőrségünk
razziát tartott. Ez alkalommal azonban csak öt
hely és munkanélküli egyén került kézre,
ugy látszik tehát, hogy a csavargók száma
fogy. A kézrekerült csavargókat el fogják
illetőségi helyükre toloncolni.

— **(Sötét bűn.)** Említettük tegnap,
hogy a »Vadember«-szálloda pöcegödrebén
egy csecsemő feloszlásnak indult hullájára
akadtak. A rendőrség ma délelőtt vizsgálatot
tartott a helyszínen; kihallgatták a szálloda
összes személyzetét s az eddigi eredmény már
is kielégítő, mert a gyermekgyilkos anyának
nyomában vannak. Az illető ugyan már nin-
csen Pécsen, de azért hamarosan a nyomába

— Így nem szép; most szebb leszek.

A kerevet egyik szögletébe huzódott, lábait maga
alá vonva.

— Üljön le . . . oda.

Kusma leült a kijelölt helyre.

— Miért huzódsz tőlem oly messze? — kérdezte
kis szünet mulva. — Vagy talán félsz tőlem?

Kolibri valóságos gombolyaggá vonta magát össze
s oldalvást pillantva az ifjura, így szólt:

— Én nem félek . . . Nem!

— Nem kellene oly vadnak lenned! — folytatá
Wassiljevics Kusma, biztató hangon.

— Aztán emlékezel-e még tegnapi ígéretedre?

— Hogy leszünk a csókkal?

Kolibri mind a két karjával átfonta a térdét, rá-
hajította a fejét s újra a hadnagyra nézett.

— Emlékszem rá.

— Nagyon szép. De aztán be is kell ám váltani
ígéretedet.

— Ugy van . . . be kell váltanom.

— Aztán — kezdé újra a hadnagy — s közeledni
akart a leányhoz.

Kolibri fölszabadította hajfonatait, melyeket térde
körüli csavart s az egyik fonat végével a fiatal ember
kezére vágott.

— Ne oly mohón, uram!

Wassiljevics Kusma zavarba jött.

— Milyen szép szeme van a kis csintalannak —
mormogta a hadnagy magában. — De — folytatá fenn-
hangon — miért rendeltél hát engem ide?

Kolibri kinyujtá a nyakát, mint egy madárka . . .
Mintha valami neszre figyelt volna.

Wassiljevics Kusma megrezzent.

— Emilia? — kérdezte feszült kíváncsisággal.

— Nem.

— Más valaki talán?

Kolibri vállat vont.

— Hallottál valamit?

— Semmit.

Ugyancsak a madárszerű mozdulattal ismét bevonta
Kolibri szép kis tojásdad fejét a vállá közé s újra gom-
bolyaggá zsugorodott össze.

A hadnagy megint kinyujtotta kezét Kolibri után,
de rögtön visszakapta azt. Az ujján egy vércsöpp látszott.

— Miféle bohóság ez? — kérdezte kezét rázva.
Örökösen azzal az átkozott tüvel vagytok fölfegyverkezve.
De miféle ördögös tü az? — tevő utána a hadnagy —
midőn a hosszú, aranyos nyilat megpillantotta, melyet
Kolibri lassan az övébe helyezett vissza. — Hiszen ez
valóságos tör . . . tövis, fulánk . . . igen, igen, neked
fulánkod van s te igazi darázs vagy . . . Tudod-e, mi
az a darázs?

Kolibrinak látszólag nagyon tetszett a hadnagy e
hasonltatása, mert csengő kacajra fakadt, miközben
többször ismételte:

— Bizony . . . én szurok . . . szurok!

Wassiljevics Kusma a leánykára bámult s így gon-
dolkozott:

— Most is, mikor nevet, folyvást szomorú és bus-
komoly az arca . . .

jönnek s nem kerül el az igazságszolgáltatás sújtó kezét.

— **(Ellopott nászajándék.)** Zsir-
mann Károly magyarországi gazdálkodó a napokban elment fia lakodalmára a szomszédos községbe azzal a szándékkal, hogy este felé majd hazatér, hogy elvigye az új házaspárnak nászajándékul szánt kétszáz koronát. Képzelt azonban a gazdának kínos meglepetése, midőn estefelé hazatérve a szobája ajtaját feltörve találta, ládájából hiányzott a nászajándéknak szánt kétszáz korona. Azonnal jelentést tett az esetről a községi előljárásának, mely nyomban megindította a nyomozást az ismeretlen tettes után.

T a n ü g y.

Tanítókat továbbképző tanfolyam.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. augusztus 1.

A vallás és közoktatásügyi miniszter szép és hasznos dolgot alkotott, a midőn a bajai m. kir. állami tanítóképzőintézetben harminc tanító számára továbbképző tanfolyamot nyitott. Sereglettek is oda tudományomias tanítók, akik mohón lesték az igazán szakképzett tanárok által előadott, kijelölt tantárgyak tudományát.

Mondhatni, hogy itt tervszerűen, készen kapta mindenki az anyagot s a hallgatóknak csak fel kellett azt dolgozni a rendelkezésükre bocsájtott segédkönyvek által. A lefolyt tanfolyam egyelőre csak a tapasztalati lélektanra, a magyar nyelvre és a hazai történelemre terjeszkedett ki.

Az előadás d. e. 7—10-ig tartott, a többi idő szabad foglalkozásra és tanulmányozásra fordított. De e tanfolyam nemcsak tárgyai által vált értékessé, hecessé, hanem az által is, hogy e széles ország alföldjéről épügy, mint hegyekkel fődött felföldjeiről, sok megyéből, különböző felfogásu, érzésü és gondolkodásu tanítók özönlöttek Bajára. Kétségtelen, hogy a különböző vidékekről jött tanítók egészséges közszellemet teremtettek.

Hogy mily haszna volt e tanfolyamnak, azt fejtegetni teljesen fölösleges, mert eredménye, sikere az ily tanfolyamnak annyira világos, hogy azt mindenki elképzelheti. A lélektan előadója Scherer Sándor igazgató, a nyelvtannak Bellosics Bálint, a történetnek Mihaliczka István tanárok voltak az előadói, a kik igazi tudományos képzettséggel adták elő a jelzett tárgyakat.

Délutáni szabad időben, — dacára a nagy hőségnek — Scherer S. igazgató vezetésével a városban létező gyárak s nagyobb ipartelepek tanulmányozása által a hallgatók tapasztalataikat, ismereteiket bővíteni igyekeztek, mit ez uton el is értek.

A tanfolyam július 5-től 29-ig tartott. A hallgatók teljes ellátásban részesültek a mai modern korszaknak megfelelő berendezésű internátussal egybekapcsolt tanítóképző-intézetben.

Július 29-én ért befejezést a tanfolyam. Este bankett tartatott a képzőintézet dus virágos kertjében. Megjelentek az intézet összes tanárai és a tanfolyamot hallgatott tanítónők és óvónők. A vacsora alatt először Scherer S. igazgató emelt poharat a tanfolyamot végzett hallgatókra s intette a tanítókat a hazafias szellemü nevelésre. Pummer Sándor újvidéki tanító lelkes beszédeben Wlassics Gyula minisztert s az előadó tanárokat éltette. Majd Schmiedt Vilmos siklósi tanító beszédeben a magyar hazára emelte poharát. Ponauer Emil háromta-agarévi tanító Mihaliczka István tanárra, Szabó János mezőlaborci tanító pedig Macskási Sándor tanárra emelték poharukat.

Másnap reggel pedig a szélrózsa minden irányában ki-ki a saját otthonába, kedves emlékekkel, ismeretekben gazdagodva hazautazott a tanfolyamot végzett tanítóknak.

Siklós polgári iskolája.

— A siklósi községi polgári fiú-iskola tizenkilencedik Értesítője az 1899—900-ik tanévről, Közli: Rédei Károly igazgató. —

Siklós nagyközség polgári fiúiskolája a tizenkilencedik évet töltötte be az idén. Beiratkozott a lefolyt tanévben 108 tanuló; magántanuló volt 35. Tinyó János tanár elhunytán, helyette Révai Sándor tanár hivatott meg. A tanfelügyeletet az intézet telett Salamon József kir. tanácsos, tanfelügyelő gyakorolta, az iskolaszék elnöke pedig Pakuszy Gyula volt.

Az igazgató jelentésében panaszodik az iskola némely helyiségének szűk voltára; továbbá, hogy *kevesebb az iskolában s triss és üde ivóvíz tizenkilenc év óta nem áll a növendékek rendelkezésére. Hát hogy türheti ezt a vármegye közönsége?*

Az iskola zárszámadása szerint, az alapvagyon összesen 270.973 kor. 56 fillért tesz ki; 1898. december 31-én pedig csak 265.601 kor. 44 fillér volt az alapvagyon. Az iskola kiadása volt 14.438 kor. 64 fillér.

Az iskola hazafias ünnepélyeket rendezett a király nevenapján; az aradi gyásznapi; Erzsébet királyné névnapján; április 11-én és a koronázás évtordulóján.

A tantestület az igazgatót kivül 4 rendes tanárból, 5 hitoktatóból és 1 zenetanítóból állt.

A bevégzett tananyag, a jövő évi tudnivalók és a tankönyvek jegyzéke után az iskolai szertárak ismertetése következik. A tanári könyvtár 818 kötetből, az ifjúsági könyvtár 406 kötetből áll; volt még természetrajzi, természettani, mértani, földrajzi és tornaszertár is. Az egész iskolai leltár értéke 6482 korona 60 fillért tesz ki.

Az iskola I. osztályában volt 28 tanuló; felsőbb osztályba léphet 16. A II. osztályban volt 32 tanuló; felsőbb osztályba léphet 26. A III. osztályban volt 17 tanuló; felsőbb osztályba léphet 13. A IV. osztályban volt 26 tanuló; felsőbb osztályba léphet 25. Javítóvizsgálatot tehet az I. osztályból 11; a II. osztályból 6; a III. osztályból 3 és a IV. osztályból 1. Osztályisméltésre 1 tanuló utasított az első osztályból. Vagyis eredménytelül végzett a tanév végén levő 103 tanulóból 81; javítóvizsgálatot tehet 21 tanuló. Tandíjt fizetett 21 tanuló; fel volt mentve a tandíj alól 17 tanuló és 70 siklósi illetőségű tanuló nem fizetett tandíjat.

Az intézet június 8-án dijkiosztással kapcsolatos tornaversenyt tartott. Ösztöndíjban, jutalomban és segélyezésben 34 tanuló részesült. Volt az intézetben »Szavaló-kör» is, mely szép sikerrel működött.

Séta a világ körül.

Pécs, 1900. augusztus 1.

— Életmentő menyasszony.

Rouen városában mi másról sem beszélnek most, mint egy bátor amerikai leány hőstétéről. Miss Pownsend Helen — ez a fiatal hölgy neve — vőlegényével: Paul Roumergue gel és kis unokaöccsével csónakon kirándult Párisból Rouenba. Már-már ki akartak kötni, mikor egy hirtelen támadt szélroham telfordította csónakot, úgy, hogy mindhárman a vízbe estek. Miss Powosendnek sikerült belekapaszkodnia a csónak orrába, de körülnézve azt látta, hogy vőlegénye önmagát is csak nehezen tudja a víz színén tartani, a kis fiút pedig nem mentheti mentheti meg:

eleresztette a csónakot és megragadva a fuldokló kis fiút a legközelebbi bárkához uszott vele, hol biztonságba helyezte. Most azonban a vőlegény volt veszedelemben. Ereje kimerült és már-már a víz alá merült. A bátor leány ekkor újra belevetette magát a vízbe es noha már sötétedett, odaugrott vőlegényéhez és ezt is megragadva, kimentette a biztos veszedelemből. A fiatal ember teljesen eszméletlen volt, úgy, hogy alig lehetett életre hozni, de az amerikai leány mindössze csak egy kis fáradságról panaszkodott. Az éjszakát a megmenekültek Rouenban töltötték és a polgármester elismerése jeléül a városi zenekarral éjjeli zenét adatott az életmentő hölgynek.

— Világítógáz száz év előtt.

Az 1800. év július havának utolsó hetében falragaszok hívták fel a párisiakat, hogy látogassanak el a Seignelay palotába, a melynek kertjében egy új világító eszköz, a thermolámpa minden este látható. Az óriási kert különböző részein csakugyan különböző formájú lángok égtek oly gázból, mely a fa elégetéséből származott. Az új világító eszközt egy mérnök, Philip Lebon találta fel, a ki Delsemius (1686), Clayton (1739) és Driller (1787) előbbi kísérleteinek felhasználásával azon igyekezett, hogy a gázokból melege, világosságot és motorikus erőt fejlesszen. Találmányát 1798-ban bemutatta a francia akadémiának is, 1799-ben szabadalmat kapott s kis vagyonát arra áldozta, hogy az új világító eszközt megismertesse. A párisiak tömegesen tódultak a kibérelt s gázzal világított kertbe és a tengerészeti miniszterium megdicsérte a lámpákat. Ez az erkölcsi elismerés volt Lebon egyetlen jutalma. Elfogyott csekély vagyona s kénytelen volt a kertet bezárni. Nagy utánjárással sikerült angol pénzen Havréban gyárat építeni, hogy találmányát, mely tiszta szénoxid volt, de gyengén világított és kellemetlen szaga volt, megjavítsa. Galitzin és Dolgurucki orosz herceg arra akarták Lebon rábírtani, hogy vándoroljon ki Oroszországba s biztosították a kormány támogatásáról, de ő visszautasította ezt az ajánlatot, hogy találmányából csakis hazájának legyen haszna. A haza azonban megelégedett róla s csak 1804-ben kapott megbízást, hogy Napoleon császár koronázása alkalmából néhány templomot, teret és utcát kivilágítson. December 4-én a világítás tárgyában rendelkezett a Notre-Dame templomban, mikor a toronyfeljárótól néhány lépésnyire, vértől elborítva, haldokolva találtak. Most sincs kiderítve, hogy gyilkos merényletnek, vagy szerencsétlenségnek esett-e áldozatul. Özvegye csak 1211-ben, hosszú nyomorgás után, kapott 1200 franknyi évi nyugdíjat. Egyetlen fia tüzertiszt volt s egy felrobbanó bomba ölte meg. Lebonnak egy segédje a találmány titkát elvitte Angliába s eladta Windsornak. Csak 1813-ban került vissza Franciaországba, az eredetileg francia találmány, s Parisban, a Szent Lajos-kórház világítására használták először.

— Fehér gyászruhák.

Általánosan ismert dolog, hogy Kínában és Japánban a bennszülöttek fehér ruhába öltözve gyászolják halottaikat. Ezt a divatot akarja most a new-yorki milliemos világ néhány ifjú hölgye meghonosítani Amerikában. Szakítottak az eddigi szokással és néhány hét óta könnyű, illatos, fehér öltözékekben gyászolják elhunyt rokonaikat. Fénytelen taffet, etamine crepp és tompa indiai szövetek az új divatu gyászruhák legkedveltebb anyagai. Az igen egyszerűen készített gyászruhákat legfőbb egy-egy bársony szalag díszíti. Fehér mohair szalmaklap, crepp díszítéssel, fehér fénytelen bőrcipő, hasonló színű napernyő egészítik ki a divatos new yorki hölgy gyászruháját. Az állítólagos gyászt ügyesen összhangzásba hozzák a hiusággal.

— **Költők kongressusa.** Mivel-hogy Európaszerte a régi céhrendszer világa kezd újra kisérteni és sorban következnek a

kereskedői, iparos, mérnökök, utazók, gyógyszerészek stb. kongresszusa, tehát ez az áramlat még a Pegazus lovagait, a költőket sem hagyta érintetlenül és vasárnap Mikhael Etraim szobrának leleplezésekor Toulouseban költői kongresszust tartottak a megjelent poéták, a kik között ott volt Catulle Mendés is. A kongresszuson több határozatot fogadtak el, bizottságot alakítottak a költői előadások propagálása céljából. A szépművészetek minisztere 30.000 frankot adott a költői műveknek a decentralizált színházakban leendő előadásához. Végül nagy irodalmi matinét rendeztek.

TÁVIRATOK.

— **A monzai királygyilkosság.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Gaetano Bresci tegnapi vallomása nem zárják ki a lehetőségét annak, hogy mások bízták meg a merénylet elkövetésével. A gyilkosságot Pattersonban határozták el. Bresci elismeri, hogy Párisban volt, de tagadja, hogy ott anarchistákkal jött volna össze.

Bresci hadnagy, a gyilkos testvére a század leggyávabb tettének nevezi öccsének merényletét és azt mondja, hogy fivérével, kiról azt hitte, hogy még Amerikában van, régóta nem kapott hírt. Ha tanunak idézik a bíróság elé, meg fogja mutatni, mennyire becsüli tisztí esküjét.

A parlament hétfőn ül össze Rómában. Az ünnepies megnyitó ülés után, melyen a király rövid beszédet fog intézni a parlamenthez, a kamarák újból összeülnek, hogy a király civillisztájáról és az özvegy királynénak adandó javadalmazásról határozzanak.

Az özvegy királyné egyelőre anyjánál, a genuai hercegnőnél Stresában fog lakni. A király temetése valószínűleg szombaton lesz. Egész Olaszországban gyászmiséket mondanak.

Viktor Emánuel, az új király nejevel az éjjel Nápolyba érkezett, reggel Rómában voltak, hol a pályaudvaron a minisz-

terek fogadták a királyi párt. Este érkeznek Monzába.

— **Magyarok részvéte az olaszok gyászában.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Petőfi halálának évfordulóját ünneplő fővárosi közönség tegnap Saracco olasz miniszterelnökhöz részvétáviratot küldött Umberto király halála alkalmából, aki annak idején Kossuth Lajos ravatalára is koszorút küldött.

— **Az angol parlament részvéte.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az angol parlament mindkét háza elfogadta az Umberto özvegyéhez intézendő részvétáviratot, mely a gyilkosságot beteges hívágnak tulajdonítja, a melynek véget kell vetni. Könyörületnek nincsen helye.

— **A szerb király esküvéje.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Sán-

dor király esküvéjét vasárnap délelőtt 11 órára tüzték ki.

— **Ki nyert?** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az osztálysorsjáték mai húzásán harmincezer koronát nyert a 41.897 számú sorsjegy; tízezer koronát a 82.566 számú sorsjegy.

— **A romániai Ahasverusok.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Romániában kitiltott zsidók számára Budapesten már hetvenezer koronát gyűjtöttek.

— **Nagy lopás.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Budapesten a király-utcai Klein-féle vendéglőben az éjjel elloptak egy huszezer koronás takarékpénztári könyvet és több ezer forintnyi ékszert.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PEEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

ad. 22714.
1900.

HIRDETMÉNY.

Alulírott tanács ezennel közhírré teszi, hogy a

Kaposvári-utcának

15.401 kor. 33 fillér költséggel leendő rendezési munkálataira Pécs város gazd. tanácstermében 1900. évi augusztus hó 11-én d. e. 9 órakor zárt ajánlati tárgyalással egybekötött nyilvános árlejtés tartatik.

Felhivatnak tehát a pályázók, hogy a vállalati összeg 5%-ának megfelelő bánatpénzzel felszerelt zárt ajánlataikat legkésőbb 1900. évi augusztus hó 10-én déli 12 óráig a polgármesteri hivatalnál nyujtsák be, vagy a bánatpénz letétele mellett a szóbeli árlejtésen vegyenek részt.

A vállalkozási feltételek, terv és költségvetés Oberhammer Antal a gazd. ügyosztály ideigl. vezetőjénél a hivatalos órák alatt betekintheők.

Kelt Pécsen, 1900. július hó 31-én tartott üléséből.

Pécs város Tanácsa.

Ezen rovat alatti hirdetések ára
10 szóig 40 fillér, — minden
további szó 4 fillér.

APRÓ HIRDETÉSEK.

KISHIRDETÉSEK elfogadtatnak a kiadóhivatalban és az elárúsító helyeken.

Lapunk egyes számai kaphatók és kishirdetések elfogadtatnak a következő helyeken:

Breisach Aranka,
(tőzsde, Irgalmasok-utca 2. sz.)

Grosz József,
(tőzsde, Jókai-tér.)

Gyimóthy Gyula,
(fűszerkereskedés, Vásár-tér sarkán.)

Habler Anna,
(tőzsde, Pécsi Takarékpénztár átellen.)

Herdlein-féle tőzsde,
(Király-u. Lyceum-templom átellen.)

Kugler József,
(fűszerkereskedő, Makár-utca)

Léhner Béla,
(fűszerkereskedés, Korona-vendéglő.)

Molnár János,
(fűszerkereskedés, Király-utca.)

Rözge István,
(fűszerkereskedés, Bátor és Klimó-u. sark.)

Sipos János,
(fűszerkereskedés, Pálya-utca.)

Özv. Tausz Vilmosné,
(dohánytőzsde, Király-utca 1. sz.)

Legszebb névjegyek, meghívók és egyéb nyomtatványok Taizs József könyvnyomdájában kaphatók.

Ugyanott írószerek és papírok nagy választékban raktáron tartatnak.

Bármely percztől kezdve kiadó az Árpád-utca 31. sz. alatt egy földszintes, egy szoba-, konyhából álló utcza lakás.

Borecet kitűnő minőségben kapható Teleki Zsigmondnál Pécsen.

Meyer-Lexikon, II-ik kiadás, 20 kötet, teljesen jó állapotban, jutányosan eladó. — Cím a kiadóhivatalban.

Duplex petroleum lámpák — gázvilágítás bevezetése

miatt — olcsó áron eladók. — Cím a kiadóhivatalban.

Cserépkályhák, régi alakok, olcsó áron eladók. Érdeklődők forduljanak a kiadóhivatalhoz.